

прави на Божіа нѣтъ. Таа совѣсть въ она чловѣкъ, който воистиннѣ сѣ клана и почи-та Бога въ Троица всакога, ѣ въ мирѣ съ не-го; и тоа чловѣкъ става пріатеа самѣ со себе си. Дѣшата на чловѣка ѣ вѣзмертна, и совѣсть та като ѣдна сѣнка слѣдѣва по него облечена съ помнѣніе и на она Свѣтъ; и ако ѣ была та пріатеа съ него на тоа свѣтъ, въ мирѣ ѣ съ него и въ дрѣгіа свѣтъ, и го оутѣшава въ лоното на вѣчностъ та за до-крѣте работы неговы. Чѣда мои! виждате, чи Царството Небено отѣка сѣ зачѣва, и да не го чакаме на дрѣгіа свѣтъ догаѣ не го оут-вердатъ правитѣлствата на тоа Свѣтъ.“

„А напротивъ, кога чловѣкъ не сѣ гри-жа за вѣщество и дѣха свой, кога тѣа ча-сти на Божество въ него не сѣ доврѣ оурабо-тены да дадатъ рожката си; тогасъ тоа чло-вѣкъ ходи въ темнота и непознаніе, и за да си стори волитѣ оуприличавасѣ на дивыте звѣ-рове и не ѣ достоинъ да си найде пропитаніе во всите слѣчаніа; и кога ѣ слабъ нападатъ го скрѣтитѣ и тежките зѣлини, сирѣчь: лѣкаб-ството, лѣжата, завистъ та, кражката, и проч; а кога ѣ силенъ, тогасъ ѣ лѣвъ ненасытенъ и жадинъ за крѣвь та и трѣба на близокѣда си тѣа зѣлини иматъ въ себе си корѣа и вѣчно вѣз-покойствіе; и тоа чловѣкъ не ѣ благополѣчинъ